

Υπατία· ένας αγώνας που μας διάλεξε (5 χρόνια μετά)

Barikat

Τέτοιες μέρες, πριν πέντε χρόνια, είχε τραβηχτεί η παραπάνω φωτογραφία. Για πολλούς, ίσως, δεν λέει τίποτα. Για άλλους, όμως, είναι βαθιά συγκινητική και σημαντική φωτογραφία. Η χαρά που αποτυπώνει είναι αυθεντική· αφελής ίσως, όπως κάθε αίσθηση αισιοδοξίας της βούλησης απέναντι στην γκρίζα γνώση, αλλά βιωμένη αυθεντικά ως τέτοια. Εκεί, στο νεοκλασικό / νεοαλεξανδρινό Μέγαρο της Υπατίας, στην Ηπείρου· στα Πατήσια. Ένα παράξενο, απόκοσμο κτίσμα, με έναν πράσινο περίβολο και κάγκελα, αγάλματα, πορσελάνες. Φυσικά και ένα πιάνο με ουρά στο δεύτερο όροφο. Εκεί φιλοξενήθηκε, μετά την fast-track “χουντίτσα” των ΕΚΑΜ στη Νομική¹, ο αγώνας ζωής και θανάτου 300 μεταναστών – εργατών όπου ήρθαν με στήριξη αλληλέγγυων από την Κρήτη, για να δώσουν έναν “πραγματικό αγώνα” στην καρδιά της πρωτεύουσας².

Κανένας εργάτης χωρίς ασφάλιση – Κανένας μετανάστης χωρίς χαρτιά

Στις 25 Ιανουαρίου του 2011, λοιπόν, ξεκίνησαν απεργία πείνας. Ένας αγώνας απρόσκλητος, που ήρθε με το πλοίο και απαιτούσε από όλους να πάρουν θέση. Δεν περίμεναν την επετηρίδα των συνδικαλιστικών “σχεδίων” ή το ημερολόγιο προτεραιοτήτων της αριστεράς. Μας διάλεξε και δεν τον διαλέξαμε. Ήρθαν και ξεκίνησαν απεργία πείνας, γιατί είχαν ξαναζήσει την απογοήτευση³. Αμέσως στήθηκαν οι δομές στήριξης, με τη μορφή αγώνα “πλάι στον αγώνα”. Η Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης, η Αναρχική Πρωτοβουλία, οι καταλήψεις της περιοχής κ.α. Πολύ γρήγορα έγινε ένα πραγματικό οργανωτικό και επικοινωνιακό άλμα σε Ελλάδα (αλλά και Ευρώπη) για τη στήριξη και διάδοση του αγώνα τους. Και οι μέρες περνούσαν. Οι νύχτες περνούσαν. Λάσπες, κρύο και βροχή. Σόμπες και ιστορίες, περιφρουρήσεις και άγχος. Αλλά και μια αίσθηση σκοπού που σε ξεπερνά.

Τέτοιες μέρες κήρυξαν τη λήξη του αγώνα τους⁴, μετά από λιποθυμίες, νοσοκομεία, φόβο, μούδιασμα και μπόλικη συλλογικότητα⁵. Την αγκαλιάσαμε ως νίκη. Μια νίκη, όχι αυτή που άξιζαν, αλλά σίγουρα αυτή που χρειαζόμασταν. Μια ρωγμή στον τότε πανίσχυρο τοίχο του μνημονιακού ΠΑΣΟΚ. Μήνες μετά, ο Παπανδρέου παρέδιδε στο Παπαδήμο. Επόμενη πίστα.

Η Υπατία είναι ένα σύμβολο μια νίκης και μιας ήττας. Πέντε χρόνια μετά

Υπάρχει ένα ερώτημα που πρέπει να θέτουμε στους εαυτούς μας, καθένας και καθεμία ξεχωριστά. Θυμόμαστε ότι πριν πέντε χρόνια αγωνιζόμασταν κάτω από το σύνθημα “Κανένας εργάτης χωρίς ασφάλιση – Κανένας μετανάστης χωρίς χαρτιά”; Η ήττα που υποστήκαμε και στα δύο σκέλη αυτής της διακήρυξης που μας έχει οδηγήσει σήμερα; Τι παράξενη, δυστοπική χώρα είναι αυτή όπου θα εφαρμόζει παραλλαγές Μανωλάδας απέναντι στη πολύ-εθνοτική εργατική τάξη της χώρας, ενώ θα προαναχωρεί χιλιάδες

“παράτυπων” ανθρώπων προς τον κοντινότερο εγκληματία - δικτάτορα; Τι θα σημαίνει για τους αλληλέγγυους (με όρους αυτοθυσίας) αλλά και για όλους όσους στάθηκαν, καθένας με τον τρόπο του, δίπλα στον Άλλο, που έρχεται με το πλοίο χωρίς να ρωτήσει κανέναν; Πόσα ΤΙΝΑ μπορούμε να καταπιούμε χωρίς να συμφιλιωθούμε με το μήνυμά τους;

Τι θα κάνουμε γι' αυτό;

Δεν θα απελευθερωθεί ποτέ κανείς μας όσο κάποιος από μας στιγματίζεται. Μνήμη. Μέλλον.

Θυμόμαστε την Υπατία. Τα διδάγματά και τα λάθη που αποκάλυψε ο χρόνος. Θυμόμαστε την Κούνεβα, τις Μανωλάδες, τις υπερβολαβίες - κάτεργα, τα κλειστά κέντρα κράτησης, την υποχώρηση μπροστά στο φασισμό την περίοδο 2012-2013, την πιθανότητα μιας ξανανθισμένης Αμυγδαλέζας σήμερα. Όλα αυτά είναι πεδία μάχης της σύγκρουσης των δύο κόσμων εντός της χώρας, στις γειτονιές της Αθήνας και στα χωριά της περιφέρειας. Μια σύγκρουση που θα αναβιώσει, ποντάροντας στα κλειστά σύνορα και στην Ευρώπη – Φρούριο. Επενδύοντας στην ανάγκη φιλοξενίας χιλιάδων ανθρώπων, άμεσα, όπου μέχρι και τώρα πρέπει να επιλέξουν ανάμεσα στο λασπότοπο της Ειδομένης, στην Ε1, σε κάποιο (ανοιχτοκλειστό) «κέντρο» κάπου στη χώρα.

Δεν ξέρουμε πως τελειώνει, αλλά ξέρουμε από πού να αρχίσουμε. Αγώνας κοινός, λοιπόν, αγώνας μέχρι τέλους, α ν υ π ο χ ώ ρ η τ ο ς. Καμιά απέλαση. Χαρτιά. Δικαιώματα. Ισότητα (και στις ευθύνες). Συνύπαρξη. Αξιοπρέπεια. Για όλους, όλα.

Θα χρειαστεί, τέλος, και κάτι ακόμα: ένα κομμάτι της καθημερινότητας μας. Το ξέρεις. Δεν το διαλέξαμε αλλά μας διάλεξε. Μας χρειάζεται και το χρειαζόμαστε. Γιατί ο εχθρός είναι εντός.

1 Ενδεικτικά: http://3.bp.blogspot.com/_JyYBkLimGMU/TUHHYNq7Vsl/AAAAAAAAAirc/5fSoDxED8Zc/s400/1611204.jpg

2 50 μετανάστες δημιούργησαν κέντρο αγώνα στο Εργατικό Κέντρο στη Θεσσαλονίκη

3 Πρόκειται για την απεργία πείνας των 15 μεταναστών – εργατών, όπου έληξε στις 6 Δεκέμβρη του 2008. Βλέπε: http://www.pyxida.gr/index.php?option=com_content&view=article&id=2560&catid=17:2010-01-19-13-41-16&Itemid=348

4 <http://hungerstrike300.espivblogs.net/2011/03/13/keimeno-apergon-1332011/>

5 “Σταμάτησαν και τη ζάχαρη; Πόσες μέρες μετράμε;”